

Muizenissen – column voor Radio Ridderkerk – 1 mei 2020 – Ria Keijzer

In deze Column neem ik u mee in een prachtig prentenboek met een spiegelverhaal voor kleine en grote oren.

Bij een verlaten boerderij woonde ooit een gemeenschap van muizen. De winter stond voor de deur en de muizen begonnen ieder voor zich koren, noten, tarwe en stro te verzamelen. Dag en nacht werkten ze aan hun voorraden. Allemaal, behalve Frederick.

Frederick zat vaak even stil, dacht na en tuurde soms een tijdlang voor zich uit. "Waarom werk je niet, Frederick?" vroegen de muizen? "Ik werk wel", zei hij, "ik verzamel zonnestralen voor de koude donkere winter. En kleuren, want in de winter is alles grijs. En woorden, want de winter kent lange dagen. Misschien hebben we elkaar dan niets meer te zeggen".

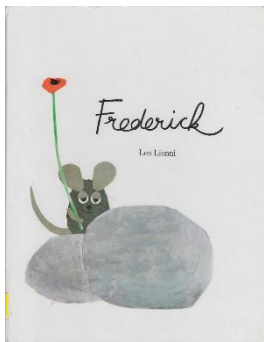
De winter kwam. In de eerste tijd was er eten genoeg. Maar stukje bij beetje hadden de muizen alle noten opgegeten en was het stro op. Ze hadden het koud en het werd stil.

Toen dachten ze aan Frederick. "Hoe staat het met jouw voorraad, Frederick?" vroegen ze. "Goed", zei Frederick, en hij klauterde op een steen zodat iedereen hem kon zien en horen.

"Doe je ogen maar dicht" zei hij tegen de andere muizen. "Ik stuur jullie nu mijn zonnestralen. Voel de warmte en hun gloed, voel de zomer...". En wat hij zei verwarmde hen.

Daarna sprak hij over de kleuren. Over blauwe korenbloemen, rode klaprozen, het gele graan en de groene weiden. Het was zo helder, zo aanstekelijk, dat ieders gedachte erdoor werd opgeschilderd.

"En de woorden, Frederick?" Frederick schraapte zijn keel en maakte met alles wat hij verzameld had een gedicht. Hij dichtte dat het soms niet meevalt om een muis te zijn. Maar dat we samen zijn, en dat scheelt:

*"Kijk, wij zijn hier met z'n allen in een holletje van steen.
Dat maakt echt een heel verschil, want niemand is alleen.
Wij dromen nu van zonneschijn, van graan en beukennoten.
Daar krijg je warme oren van en sterke muizenpoten.
Nog eventjes - dat weet je toch - de lente komt er aan.
Dan komt er weer een leventje van zonneschijn en graan"*

*De muizen waren onder de indruk en klaptten...
Ze bedankten Frederick voor zijn moed en zijn inzichten (einde).*

Het prentenboek over Frederick prikkelt mijn fantasie. Het voedt mijn geloof in de kracht van gedachten en dromen. Het verhaal draagt waarden aan, die belangrijk zijn om aan kinderen en aan volwassenen mee te geven. Zoals het geloof dat ieder mens van waarde is. Bijbels gesproken zijn we parels in Gods hand. Je telt niet pas mee als je doet wat anderen doen. Ook een stille bijdrage doet ertoe. Verder mogen we, bij al het ijveren en hamsteren, niet doen alsof welvaart of een vrije samenleving vanzelfsprekend zijn. Deel, en werk er aan dat je innerlijk sterk wordt. Dan kun je tegen een stootje en ben je bestand tegen schaarste en onverwachte gebeurtenissen. Geef ruimte aan kunst en andere vormen van expressie. Durf jezelf te laten zien. Met je authentieke talenten dien je de samenleving.

En als het winters aanvoelt en te stil wordt, of je hongert naar contact of aanraking, vul dan je gedachten niet met muizenissen of muizenvallen, maar met dromen en mooie herinneringen. Sta open voor licht, zonnestralen, kleuren en goede woorden. En waar dat kan, verspreid ze ook zelf. Wie weet hoezeer jouw kleine of stille bijdrage de schaarste vult bij de ander!

Waar een verhaal over een muis een mens al niet toe kan brengen. Zo is het maar net!
[Mocht u het boek willen inzien of kopen, het heet "Frederick" en is van Leo Lionni].

Ik wens u goede moed bij al uw muizenissen.